

Ilegálny náklad

Celým domom sa šírila vôňa fazuľovej omáčky. Žena si rukou pridržala plavé vlasy a nahla sa nad hrniec. Niekoľkokrát premiešala plávajúce struky a oblizla varešku. Po krátkom premýšľaní sa načiahla po drevenej koreničke a trochu z nej do jedla odsypala. Spokojná so svojou robotou si utrela ruky do zástery a začala na stôl rozkladať taniere.

„Mmm... tú dobrotu je cítiť až na dvore.“

Vo dverách sa objavil starší šarmantný chlap oblečený v hodvábnej košeli s károvaným vzorom šitým trblietavými niťami. Pristúpil k žene, objal ju a pobožkal na líce. Polichotená kuchárka sa usmiala a opätovala bozk.

„Kde sú chlapi?“ opýtala sa.

„Ešte trénujú na čistine v lesíku. Myslím, že máme chvíľku pre seba, čo povieš, miláčik?“ ruky mu skĺzli k jej bokom a jej šiju začal obdarovávať vášnivými dotykmi pier.

„Počkaj... môžu sa každú chvíľu vrátiť a navyše už je prestreté.“

„Ešte sa nejaký čas zdržia. A obed počká,“ pokračoval neodbytné v hladení, ale jeho ruky sa jej nakoniec podarilo zastaviť.

„Lysandros, povedz mi, prečo ešte stále s chlapcami trénuješ? Po tom, čo ti bolo dopriate božieho daru a vyliečil si sa, som dúfala, že s tou mágiou v rodine bude koniec. Že budeme žiť normálne. Ale posledné mesiace neustále trénujete, mal si opäť stretnutia v Ife a posol zemana Ladislava sa po tebe často zháňa.“

„Silvia, moje znalosti nám do domu prinášajú peniaze. A to nie je všetko. Práve vďaka tomu, čo všetko som naše deti naučil, dosiahli úspech a Yanisovi sa podarilo priniesť liek na moje uzdravenie. Nebyť toho, už by som dnes nemusel byť medzi živými.“

„Ale nebyť mágie, je tu s nami dnes aj Yorgos. Na to asi zabúdaš. Všetci traja sa hnali do sveta za záchranou tvojho života a on oň prišiel.“

„Nevyčítaj mi to! O tomto sme sa už viackrát bavili. Sám sa rozhodol vycestovať. Nevieme, čo s ním je a stále je nádej...“

„Myslíš, že keď sa tu neobjavil štyri roky, zrazu zaklope na dvere?“ v jej očiach sa zaleskli slzy. „Obdobie tvojej choroby bolo pre mňa veľmi bolestivé. Nevedela som, či sa niektorý z našich synov ešte niekedy vráti. Každý deň som trpla, či na druhé ráno neprídem aj o teba...“

Z oka sa jej vygúľala slza. Hneď za ňou ďalšia. Lysandros ju silno objal. V duchu sa mu premietala minulosť aj budúcnosť a na jazyk mu neprichádzali slová, ktorými by ju vedel utešiť a ubezpečiť, že bude všetko v poriadku. Neustále sa mu vynáral cieľ, ktorý sa mu už raz rozplynul, no opäť ho má pred sebou...

„Idem zavolať chlapcov na obed,“ povedal a venoval jej lícu ďalší nežný bozk.

Keď vyšiel von, tuho premýšľal. Svoju ženu a troch synov miloval z celého srdca, ale vedel, že má poslanie. Zasvätil mu celý život, celé štúdium a koniec koncov, preto aj vycestoval z Alendosu do Kalevy.

Spomínal na svoje prvé stretnutie so Silviou, keď bola ešte iba dievčaťom. Na jej krásny pohľad, šaty a ako mu toto stretnutie zmenilo život. Ako žiak na Amaratosovej univerzite v Alendose by nikdy nepovedal, že si niekedy založí rodinu. Vedel, že by mu to bránilo v jeho zámeroch. A dnes tomu čelí.

Jeho myšlienky sa presunuli do čias, keď v náručí držal ich najmladšieho syna, Yarila. Uspával ho a rozprával mu príbehy, ako raz so svojimi bratmi bude spoznávať svet. Zahľadel sa do diaľav a započúval do zvukov prírody. Bol krásny letný deň,

ktorý ako keby sa mu prihováral cez tancujúce steblá trávy vo vánku a spev vtákov na stromoch. Zrazu dostal nápad...

* * *

„Yaril, Yanis, pohov!“ zavelil Lysandros ráznym hlasom.
Mladí kúzelníci sediaci na čistinke v tráve začali precitať z meditačného tranzu.

„Výborne! Je vidieť, že svoje sústredenie stále zlepšujete. Keď som sem prišiel, skúšal som vás vyrušiť, ale držali ste sa dobre. Musíte sa dokázať sústrediť nielen v uzavretej miestnosti, ale aj v prírode, ktorá na vás pôsobí. Či už sú to zvuky alebo dotyky, nesmiete sa nimi nechať odpútať. Iba tak sa naučíte zosielať zaklínadlá aj počas rušných chvíľ, v boji alebo na koni.“

Yanis a Yaril zostávali vo svojej meditačnej polohe a pozorne počúvali otca.

„Matka pripravila obed. Skôr, ako sa naň poberieme, vám ale chcem niečo povedať,“ predtým, ako pokračoval, nasucho preglgol. „Chcel by som spoznať tých, ktorí s vami cestovali. Viem, uplynuli už dva roky, čo ste sa s nimi rozlúčili a mal som to povedať skôr, ale uvedomil som si, že aj vďaka nim som dnes tu. Chcem ich vidieť a poďakovať im osobne.“

Yaril, zarazený otcovými slovami, pozrel na Yanisa, ktorému sa takisto jeho želanie zdalo podozrivé.

„Dlho sme s nimi nehovorili,“ prerušil ticho Yanis, „majú svoj vlastný život a každý je niekde inde. Myslím, že nie je potrebné, aby si sa im poďakoval.“

„Proste ich privedzte do Skaliny a najlepšie čo najskôr. Želám si to. To nestačí?“

Po otcových slovách nastalo opäť krátke ticho plné zmiešaných myšlienok.

„Hôrka,“ povedal Yaril, „odkiaľ pochádza Egil, je iba niekoľko dní cesty odtiaľto. Vyhl'adám ho a popýtam sa aj na Rynn. Znamená to, že pre nás chystáš úlohu?“

Lysandros váhal s odpoveďou a sklopil zrak k zemi.

„Ale mame to zatiaľ nehovorte. Ostaňme radšej pri tom poďakovaní.“

„V tom prípade,“ zapojil sa Yanis, „pôjdem aj ja po môjho druha Hilmara. Prezrad' nám, aká je to úloha?“

„Všetko sa dozviete, keď ich privediete...“